
KONDESCENSYJA (2) *sb f*

o oraz oba e jasne.

sg A kondescensyją (1). ◇ pl A kondescensyj(e) (1) [zapis: -ę].

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

*praw. Zrzeczenie się prawa własności [condescensio Lac sr] (2) : y p^{te}ndował prawo iz muią [Lanckoronę] Krol Stephān darmo gwałtem wziął y zktorego prawa aczby condescenfią vczynił ale nagrody obiecanej niemiął. ActReg 9; Ieśli trzećią [żonę] ielcze póymie, tedy iey nie może ieno téz ná połowicy opráwić [...]. Te condescenfię zachowuią Praktykowie *in vsu*, ftrzegąc tego, áby mąż nie był ták *mulierofus*, żeby miłuiąc żonę fwą, miał fie do fczętu fām gołócić. SarnStat 1270.*

MM